

en Stijntje besloot:

„Wegh kaalkop, ick en soeck u niet,
„Dat jij soeckt, soeck ick mee!”

Stemmen en begeleiding lieten niets te wenschen over. Bredero's nabootsing van geluid en zang eens grijsaards was voortreffelijk, en deed allen lachen, behalve Rodenburgh. En inzonderheid was het Bredero naar den zin, toen hij bemerkte, dat Madalena vriendelijk knikte bij het volgend couplet, dat Stijntje alleen zong:

„Hier is een Lansjen na mijn sin,
„Vol vrolijckheyd en vreught,
„Dien ick niet om sen goedt bemin,
„Maer om zijn jonge ieught:
„U krachten, die zijn oud en af,
„Dus laet men in mijn vreê!
„En vrijd geen vrijster, maer een graf!
„Dat jij soeckt, soeck ik mee.”

Het lied was vol toespelingen, maar niemand scheen er het minste van te bemerken. Rodenburgh zeide in het Italiaansch, dat de dichters zich niet moesten vernederen tot het schrijven van boertige poëzie, maar de gastheer, zijne vrouw, Madalena en een viertal gasten, waarbij Abraham van der Voort en zijne vrouw, toonden, dat zij broeder en zuster met het hoogste genoegen hadden gehoord. De Napelsche Van der Voort zweeg, en verried door geen enkelen trek op zijn gelaat, wat zijne meening was.

Daarna zong de gastvrouw met Madalena een duo voor sopraan en alt, zijnde het algemeen bekende en geliefde Fransche lied: „*Esprits qui soupirez!*” Van der Voort hief zonder begeleiding een bevallig Napelsch visscherslied aan. Rodenburgh verklaarde muziek noch zang te verstaan, maar droeg ettelijke stanza's uit Tasso's *Gerusalemme* voor met zulk eene krakende, knetterende, snerpemde stem, met zooveel onnoodig handgebaar, waarbij hij herhaaldelijk op zijn gouden keten en het gevest van zijn degen sloeg, dat Bredero met zalige voldoening bemerkte, hoe Madalena achter haar waaier lachte. Hij zelf moest nog onderscheiden liederen begeleiden of zingen, 't zij alleen, 't zij met Stijntje, ten gevolge waarvan hij tot zijne innige voldoening wat meer uitdrukking op het gelaat van Madalena waarnam. Zij begon zelfs een gesprek met hem over Hollandsche liederen en Hollandsche muziek, maar zij werden gestoord door de gastvrouw, die ten avondmaaltijd riep.

Daar Madalena tusschen Rodenburgh en den Napelschen Van der Voort werd geplaatst, kon Gerbrand weinig van haar gezelschap genieten. Hij vermeed met groote handigheid elke woordenwisseling, die tusschen hem en Rodenburgh zou kunnen ontstaan, daar hij het zijn gastheer Jan Teller niet euvel wilde duiden, dat deze in zijne onkunde twee letterkundige tegenstanders onder zijn gastvrij dak te zamen bracht. Teller had zich nimmer met de oneenigheden der Amsterdamsche rederijkers bezig gehouden, had de handen vol werks met zijne zaken in de brouwerij, en leefde onbekommerd in de gelukkige maanden, die op eene bruiloft volgen. Hij schepte behagen in de